

[Anne Grete Holmsgård]

i hjemmet i den første tid og få et tæt forhold til den far.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal starte med at give et rigtig godt politisk svar på spørgsmålet om, hvornår en næste etape af barselreformen kommer. Den kommer, når der bliver mulighed for det.

Så er der de mere direkte ting, der blev spurgt om. Der var hr. Brixtofte, som, selv om han jo i virkeligheden havde fået svar af den socialdemokratiske ordfører, gerne ville gentage spørgsmålet til socialministeren om de 300 mill. kr. i forbindelse med erhvervslivet. Der er det jo sådan, som den socialdemokratiske ordfører sagde det, at ordningen udløber; der er ikke nogen penge til den ordning. Hvis der skal laves en ordning, er det en lovændring, og så koster det 300 mill. kr. Også jeg må opfatte hr. Brixtoftes indlæg sådan, at søstersolidariteten viser sig ved, at der med rimelighed skal gives 300 mill. kr. yderligere til erhvervslivet for at klare 4. og 5. uge, men at der ikke kan betales 100 mill. kr. til barselorlov. Som jeg sagde i min første svarrunde, er det ikke, fordi det undrer mig, det undrede mig mere, at hr. Brixtofte dristede sig til at tale om søstersolidaritet på et tidligere tidspunkt.

Selv om flere har været inde på de ting, fru Grethe Fenger Møller har sagt her i dag, bliver også jeg nødt til at sige en smule mere, for fru Grethe Fenger Møller refererede til den behandling, vi havde haft af venstres forslag, og sagde, at jeg da måtte have god forståelse for en økonomisk prioritering. Det har jeg selvfølgelig også, og derfor citerede fru Grethe Fenger Møller også rigtigt, da hun sagde, at vi ikke kunne fremsætte forslaget i øjeblikket. Vi har så i forbindelse med kriseplanen arbejdet disse ting igennem og prøvet at finde ud af, om vi ikke kunne beskære forslaget lidt endnu, men dog få taget hul på et princip også i en krisetid, og jeg synes i og for sig, at fru Lone Dybkjær så udmærket har redegjort for nogle af de overvejelser, man kan gøre sig om sådanne forslag, når det ellers i øvrigt mest går ud på at beskære. Men, fru Grethe Fenger Møller, det, der står i det brev, som er stilet til socialministeren, og som er vedtaget på Dansk Kvindesamfunds landsmøde, er: trods de aktuelle bestæbelser på at begrænse de offentlige udgifter. Det er den passus, som er

besynderlig. Der er jo ikke noget mærkeligt i, at man begrundet en afvisning med, at man ikke synes, der er økonomiske muligheder, men hvordan kan man både skrive under på en sådan formulering og så her i folketinget argumentere for, at der ikke er økonomisk mulighed herfor. Så kommer fru Grethe Fenger Møller ind og siger, som et svar til hr. Arne Melchior: ja men er der så stor forskel, for det konservative folkeparti vil jo gerne se på en lægelig indikation for de fire uger. Så vil jeg vide: hvilke økonomiske overvejelser har det konservative folkeparti gjort sig om det forslag? Hvad koster det med en lægelig indikation for de fire uger? Hvor meget er det konservative folkeparti villig til at ofre på dette område, for at kvinderne kan få denne beskedne forbedring?

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Allerførst vil jeg bekræfte, at der er tale om 300 mill. kr. i meromkostninger for erhvervslivet, hvis dette forslag om sygedagpenge vedtages. Dermed vil der være tale om, at vores erhvervsliv i forhold til forrige år vil have en dårligere konkurrenceevne og dårligere beskæftigelsesmuligheder, og dermed vil der blive mindre eksport og større ledighed. Det er altså det triste, at når man stemmer for dette forslag, betyder det, at vores erhvervsliv, der i forvejen har det meget vanskeligt, bliver yderligere belastet, derved at man ikke forlænger den gældende ordning med hensyn til fjerde og femte uge. Det står altså fast, at det betyder 300 mill. kr. i ekstra omkostninger.

Til sidst vil jeg sige om søstersolidariteten, at det glæder mig, at min artikel har gjort indtryk på socialministeren, således at socialministeren nu er nået til den erkendelse, vi andre har, nemlig at der bør skabes ligestilling for medhjælpende hustruer, selvstændigt erhvervsdrivende og adoptivforældre. Det er i orden. Nu er socialministeren i den dårlige situation sammenlignet med mig, at hun har forskellige opfattelser, hver gang vi diskuterer dette spørgsmål. Sidste gang havde socialministeren én opfattelse, i dag en anden og næste gang måske en tredje. Derfor er det klart, at ministeren er nødt til at modsige sig selv fra den ene gang til den anden. Men det, jeg var imod sidste gang, var, at social-